BENDROJO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. gruodžio 9 d.*

„Europos Sąjungos prekių ženklas – Registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra – Vaizdinis Europos Sąjungos prekių ženklas BASIC – Ankstesni nacionaliniai komerciniai pavadinimai „basic“ ir „basic AG“ – Santykiniai atsisakymo registruoti pagrindai – Žymens, kuris nėra tik vietinės reikšmės, naudojimas prekyboje – Reglamento (EB) Nr. 207/2009 8 straipsnio 4 dalis ir 53 straipsnio 1 dalies c punktas (dabar – Reglamento (ES) 2017/1001 8 straipsnio 4 dalis ir 60 straipsnio 1 dalies c punktas) – Registracijos pripažinimas iš dalies negaliojančia – Sprendimas, priimtas Bendrajam Teismui panaikinus ankstesnį sprendimą – Bylos perdavimas apeliacinei tarybai nagrinėti iš naujo – Bylą perdavusio subjekto kompetencijos nebuvimas – Reglamento (EB) Nr. 216/96 1d straipsnis – Priešpriešinis ieškinys“

Byloje T-722/18

Repsol, SA, įsteigta Madride (Ispanija), atstovaujama advokatų J.-B. Devaureix ir J. C. Erdozain López,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą (EUIPO), atstovaujamą H. O'Neill ir V. Ruzek

atsakovę,

kita procedūros EUIPO apeliacinėje taryboje šalis, įstojusi į bylą Bendrajame Teisme,

Basic AG Lebensmittelhandel, įsteigta Miunchene (Vokietija), atstovaujama advokatės D. Altenburg,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2018 m. rugpjūčio 22 d. EUIPO antrosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 178/2018-2), susijusio su registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra tarp *Basic Lebensmittelhandel* ir *Repsol*,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas A. M. Collins (pranešėjas), teisėjai V. Kreuschitz ir G. De Baere,

posėdžio sekretorė A. Juhász-Tóth, administratorė,

susipažinęs su ieškiniu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2018 m. gruodžio 7 d.,

susipažinęs su EUIPO atsakymu į ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2019 m. kovo 4 d.,

* Proceso kalba: anglų.

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies atsakymu į ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2019 m. vasario 27 d.,

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies priešpriešiniu ieškiniu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2019 m. vasario 27 d.,

susipažinęs su ieškovės atsakymu į priešpriešinį ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2019 m. liepos 10 d.,

susipažinęs su EUIPO atsakymu į priešpriešinį ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2019 m. birželio 28 d.,

susipažinęs su EUIPO ir ieškovės atsakymais dėl proceso organizavimo priemonių taikymo, kuriuos Bendrojo Teismo kanceliarija gavo atitinkamai 2020 m. kovo 4 d. ir 2020 m. kovo 6 d.,

įvykus 2020 m. liepos 3 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2007 m. sausio 29 d. ieškovė *Repsol, SA*, remdamasi iš dalies pakeistu 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) (šis reglamentas buvo pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1), o pastarasis – 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 154, 2017, p. 1)), pateikė Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybai (EUIPO) paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą.

2 Prašomas įregistruoti prekių ženklas yra toliau nurodytas mėlynos, raudonos, oranžinės ir baltos spalvų vaizdinis žymuo:

3 Paslaugos, kurioms prašyta registracijos, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 35 ir 39 klasėms ir pagal kiekvieną iš šių klasių atitinka, be kita ko, tokį aprašymą:

– 35 klasė: „komercinė mažmeninė prekyba tabaku, spauda, baterijomis, žaislais“;

– 39 klasė: „pagrindinio vartojimo maisto produktų, kepinių ir konditerijos gaminių, ledų, paruošto maisto, tabako, spaudos, baterijų, žaislų platinimo paslaugos“.

4 Europos Sąjungos prekių ženklo paraiška buvo paskelbta 2007 m. liepos 16 d. *Europos Sąjungos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 34/2007.

5 Ginčijamas prekių ženklas buvo įregistruotas 2009 m. gegužės 4 d. numeriu 5648159.

6 2011 m. rugsėjo 26 d. įstojusi į bylą šalis *Basic AG Lebensmittelhandel* pateikė prašymą pripažinti ginčijamo prekių ženklo registraciją iš dalies negaliojančia šio sprendimo 3 punkte nurodytoms paslaugoms.

7 Šis prašymas buvo grindžiamas Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies a punktu (dabar – Reglamento 2017/1001 60 straipsnio 1 dalies a punktas), siejamu su šio reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punktu (dabar – Reglamento 2017/1001 8 straipsnio 1 dalies b punktas), ir Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies c punktu (dabar – Reglamento 2017/1001 60 straipsnio 1 dalies c punktas), siejamu su šio reglamento 8 straipsnio 4 dalimi (dabar – Reglamento 2017/1001 8 straipsnio 4 dalis).

8 Grįsdama savo prašymą pripažinti registraciją negaliojančia tiek, kiek jis paremtas Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies a punktu, siejamu su 8 straipsnio 1 dalies b punktu, įstojusi į bylą šalis rėmėsi toliau nurodytu ankstesniu vaizdiniu Europos Sąjungos prekių ženklu (jo paraiška pateikta 2004 m. sausio 15 d., įregistruotas 2005 m. balandžio 29 d., o registracijos galiojimas buvo tinkamai pratęstas):

9 Šis ankstesnis prekių ženklas skirtas 29–33, 35, 42 ir 43 klasių prekėms ir paslaugoms.

10 Grįsdama savo prašymą pripažinti registraciją negaliojančia tiek, kiek toks prašymas paremtas Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies c punktu ir 8 straipsnio 4 dalimi, įstojusi į bylą šalis nurodė „firminius ženklus“, kaip tai suprantama pagal 1994 m. spalio 25 d. *Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz)* (Prekių ženklų ir kitų skiriamųjų žymenų apsaugos įstatymas; *BGBl.* 1994 I, p. 3082, ir *BGBl.* 1995 I, p. 156) 5 straipsnį, „basic“ ir „basic AG“, kuriuos ji naudoja prekyboje Vokietijoje ir Austrijoje teikdama „mažmeninės prekybos maisto produktais, vaistinės prekėmis, ekologiškomis ir kitomis einamosiomis prekėmis, viešojo maitinimo“ paslaugas.

11 Siekdama pagrįsti savo teises į šiuos firminius ženklus įstojusi į bylą šalis prie prašymo pripažinti registraciją negaliojančia pridėjo įvairių įrodymų, tarp kurių buvo atspausdintų jos interneto svetainės momentinių ekrano kopijų, 2004–2006 m. metinės ataskaitos, tiekėjo laiškų, važtaraštis, sąskaitų faktūrų, pardavimų statistika, jos rinkodaros skyriaus nario priesaika patvirtintas pranešimas, lentelė, kurioje nurodyta jos apyvarta, komercinių brošiūrų, reklaminė medžiaga, diplomas „2006 m. verslininkas“, įteiktas dviem jos vadovams, 2003–2006 m. spaudos straipsnių ištraukų ir 2006 m. rugsėjo 9 d. *Landgericht München I* (Miuncheno I apygardos teismas, Vokietija) sprendimas.

12 Savo prašyme dėl registracijos pripažinimo negaliojančia įstojusi į bylą šalis taip pat nurodė reikšmingas Prekių ženklų apsaugos įstatymo 5 ir 15 straipsnių nuostatas ir šias nuostatas aiškinančius Vokietijos teismų sprendimus.

13 2012 m. gegužės 24 d. įstojusi į bylą šalis atsakė į ieškovės 2011 m. gruodžio 29 d. pateiktas rašytines pastabas ir pateikė įrodymų, kuriais siekiama patvirtinti, kad šio sprendimo 8 punkte nurodytas ankstesnis vaizdinis Europos Sąjungos prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų. Prie 2013 m. kovo 4 d. pateiktų rašytinių pastabų ji pateikė papildomų įrodymų.

14 2013 m. spalio 8 d. sprendimu Anuliavimo skyrius patenkino prašymą dėl registracijos pripažinimo negaliojančia, remdamasis Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies c punktu, siejamu su to paties reglamento 8 straipsnio 4 dalimi, ir pripažino ginčijamo prekių ženklo registraciją iš dalies negaliojančia, tai yra tiek, kiek jis įregistruotas paslaugoms, nurodytoms šio sprendimo 3 punkte. Taigi Anuliavimo skyrius nusprendė, kad nereikia nagrinėti negaliojimo pagrindo, grindžiamo Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies a punktu, siejamu su jo 8 straipsnio 1 dalies b punktu.

15 2013 m. gruodžio 2 d. ieškovė, remdamasi Reglamento Nr. 207/2009 58–64 straipsniais (dabar – Reglamento 2017/1001 66–71 straipsniai), pateikė EUIPO apeliaciją dėl Anuliavimo skyriaus sprendimo.

16 2015 m. rugpjūčio 11 d. sprendimu EUIPO pirmoji apeliacinė taryba patvirtino Anuliavimo skyriaus sprendimą ir atmetė apeliaciją. Ji nusprendė, kad Anuliavimo skyrius teisingai taikė Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies c punkte, siejamame su šio reglamento 8 straipsnio 4 dalimi, numatytą negaliojimo pagrindą. Šiuo klausimu ji, be kita ko, konstatavo, kad iš įstojusios į bylą šalies pateiktų įrodymų pakankamai aiškiai matyti, jog ankstesni žymenys „basic“ ir „basic AG“ buvo naudojami prekyboje ir kad toks naudojimas buvo ne vien vietinės reikšmės, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 4 dalį. Kaip ir Anuliavimo skyrius, Apeliacinė taryba nusprendė, kad nereikia nagrinėti negaliojimo pagrindo, grindžiamo Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies a punktu, siejamu su jo 8 straipsnio 1 dalies b punktu.

17 2015 m. spalio 29 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo ieškovės ieškinį dėl 2015 m. rugpjūčio 11 d. Apeliacinės tarybos sprendimo panaikinimo, bylai buvo suteiktas numeris T-609/15.

18 2017 m. rugsėjo 21 d. Sprendimu *Repsol YPF / EUIPO – Basic (BASIC)* (T-609/15, EU:T:2017:640) Bendrasis Teismas panaikino 2015 m. rugpjūčio 11 d. Apeliacinės tarybos sprendimą, motyvuodamas tuo, kad Apeliacinė taryba, remdamasi vien įrodymais, kuriais ji grindė minėtą sprendimą (t. y. šio sprendimo 11 punkte nurodytais įrodymais), negalėjo padaryti išvados, kad sąlyga dėl žymenų, kuriais remiamasi, naudojimo prekyboje yra įvykdyta. Dėl reikšmingo laikotarpio Bendrasis Teismas pažymėjo, kad įstojusi į bylą šalis turi įrodyti, jog žymenys „basic“ ir „basic AG“ buvo naudojami prekyboje Vokietijoje ne tik ginčijamo prekių ženklo registracijos paraiškos padavimo dieną, bet ir prašymo pripažinti registraciją negaliojančia pateikimo dieną. Nors nagrinėjami įrodymai teisiniu požiūriu pakankamai patvirtina, kad paraiškos padavimo metu šie žymenys buvo naudojami prekyboje Vokietijoje, jie nepatvirtina, kad šie žymenys vis dar buvo naudojami pateikiant prašymą pripažinti registraciją negaliojančia.

19 Priėmus 2017 m. rugsėjo 21 d. Sprendimą BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), 2018 m. sausio 24 d. apeliacinių tarybų pirmininkas, remdamasis iš dalies pakeistu 2017 m. gegužės 18 d. Komisijos deleguotuoju reglamentu (ES) 2017/1430, kuriuo papildomas Reglamentas Nr. 207/2009 ir kuriuo panaikinami reglamentai (EB) Nr. 2868/95 ir (EB) Nr. 216/96 (OL L 205, 2017, p. 1) (pakeistas 2018 m. kovo 5 d. Komisijos deleguotuoju reglamentu (ES) 2018/625, kuriuo papildomas Reglamentas 2017/1001 ir panaikinamas Deleguotasis reglamentas 2017/1430 (OL L 104, 2018, p. 1)), būtent jo 35 straipsnio 4 dalimi (dabar – Deleguotojo reglamento 2018/625 35 straipsnio 4 dalis), perdavė bylą Antrajai apeliacinei tarybai ir jai buvo priskirtas numeris R 178/2018-2.

20 2018 m. rugpjūčio 22 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) Antroji apeliacinė taryba, išnagrinėjusi kiekvieną įstojusios į bylą šalies nurodytą negaliojimo pagrindą, panaikino Anuliavimo skyriaus sprendimą tiek, kiek juo buvo patenkintas prašymas pripažinti registraciją negaliojančia 35 klasės paslaugoms „komercinė mažmeninė prekyba tabaku, spauda, baterijomis, žaislais“ ir

39 klasės „tabako, spaudos, baterijų, žaislų platinimo paslaugoms“. Vis dėlto ji patvirtino šį sprendimą, kiek juo buvo patenkintas prašymas dėl registracijos pripažinimo negaliojančia 39 klasės „pagrindinio vartojimo maisto produktų, kepinių ir konditerijos gaminių, ledų, paruošto maisto platinimo paslaugoms“. Nagrinėdama Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies c punkte, siejamame su to paties reglamento 8 straipsnio 4 dalimi, nurodytą negaliojimo pagrindą, Antroji apeliacinė taryba padarė šias išvadas visų pirma atsižvelgusi į įstojusios į bylą šalies 2012 m. gegužės 24 d. pateiktus įrodymus (žr. šio sprendimo 13 punktą).

Šalių reikalavimai

Dėl reikalavimų, pateiktų pagrindiniam ieškiniui pagrįsti

21 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– priteisti iš EUIPO ir iš įstojusios į bylą šalies bylinėjimosi išlaidas.

22 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl reikalavimų, pateiktų priešpriešiniam ieškiniui pagrįsti

23 Įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek juo panaikinamas Anuliavimo skyriaus sprendimas,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

24 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti priešpriešinį ieškinį,

– priteisti iš įstojusios į bylą šalies bylinėjimosi išlaidas, susijusias su jos atsakymu į priešpriešinį ieškinį.

25 EUIPO Bendrojo Teismo prašo:

– patenkinti priešpriešinį ieškinį tiek, kiek juo prašoma iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą dėl Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies c punkto, siejamo su šio reglamento 8 straipsnio 4 dalimi, pažeidimo,

– nepatenkinus pirmojo reikalavimo, atmesti priešpriešinį ieškinį tiek, kiek juo prašoma iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą dėl Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies a punkto, siejamo su šio reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punktu, pažeidimo.

Dėl teisės

26 Grįsdama pagrindinį ieškinį ieškovė remiasi dviem pagrindais. Pirmasis pagrindas, kuris yra pagrindinis, grindžiamas Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 6 dalies (dabar – Reglamento 2017/1001 72 straipsnio 6 dalis) pažeidimu. Antrasis papildomas pagrindas grindžiamas Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 4 dalies pažeidimu.

27 Grįsdama priešpriešinį ieškinį įstojusi į bylą šalis remiasi dviem pagrindais. Pirmasis grindžiamas klaidingu Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies c punkte, siejamame su šio reglamento 8 straipsnio 4 dalimi, numatyto negaliojimo pagrindo taikymu. Antrasis grindžiamas klaidingu Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies a punkte, siejamame su šio reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punktu, numatyto negaliojimo pagrindo taikymu.

28 Ieškovės nurodytą pirmąjį ieškinio pagrindą sudaro dvi dalys. Pirma, ji teigia, kad byla buvo priskirta Antrajai apeliacinei tarybai remiantis klaidingu teisiniu pagrindu, t. y. Deleguotojo reglamento 2017/1430 35 straipsnio 4 dalimi. Antra, ji nurodo, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 6 dalį, nes iš esmės ji neatsižvelgė į 2017 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *BASIC* (T-609/15, EU:T:2017:640) *res judicata* galią, kai ginčijamame sprendime, nagrinėdama Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies c punkte, siejamame su šio reglamento 8 straipsnio 4 dalimi, numatytą negaliojimo pagrindą, atsižvelgė į 2012 m. gegužės 24 d. pateiktus papildomus įrodymus.

29 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija ieškovės argumentus.

30 Dėl ieškovės nurodyto pirmojo pagrindo pirmos dalies reikia pažymėti, kad, kaip šalys sutaria, nuostata, kuria remiantis byla turėjo būti priskirta apeliacinei tarybai po to, kai buvo priimtas 2017 m. rugsėjo 21 d. Sprendimas *BASIC* (T-609/15, EU:T:2017:640), yra 1996 m. vasario 5 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 216/96, nustatančio Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklai ir dizainas) Apeliacinių tarybų darbo tvarką (OL L 28, 1996, p. 11; 2004 m. leidimas lietuvių k. 17 sk., 1 t., p. 221), iš dalies pakeisto 2004 m. gruodžio 6 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 2082/2004, 1d straipsnis, o ne Deleguotojo reglamento 2017/1430 35 straipsnio 4 dalis.

31 Iš tiesų, nors Deleguotojo reglamento 2017/1430 80 straipsniu buvo panaikintas Reglamentas Nr. 216/96, tame straipsnyje buvo nustatyta, kad jis bus toliau taikomas „vykstančioms procedūroms, kurioms šis [Deleguotasis reglamentas 2017/1430] pagal jo 81 straipsnį netaikomas, iki tų procedūrų pabaigos.“ Iš Deleguotojo reglamento 2017/1430 81 straipsnio 2 dalies j punkto buvo matyti, kad jo V antraštinė dalis, kurioje yra 35 straipsnio 4 dalis, netaikoma iki 2017 m. spalio 1 d. apeliacinėse tarybose pateiktoms apeliacijoms. Taip yra nagrinėjamu atveju, nes 2017 m. rugsėjo 21 d. Sprendimu *BASIC* (T-609/15, EU:T:2017:640), kuriuo panaikintas visas 2015 m. rugpjūčio 11 d. Apeliacinės tarybos sprendimas, atgaline data iš teisinės sistemos buvo pašalintas minėtas sprendimas, o 2013 m. gruodžio 2 d. (t. y. iki 2017 m. spalio 1 d.) ieškovės EUIPO pateikta apeliacija dėl Anuliavimo skyriaus sprendimo vėl tapo nagrinėtina.

32 Iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 216/96 1d straipsnyje „Bylos perdavimas, Teisingumo Teismui priėmus nutarimą [sprendimą]“ buvo nustatyta:

„1. Jei, taikant [Reglamento Nr. 207/2009] [65] straipsnio 6 dalį, Teisingumo Teismo nutarime [sprendime], iš dalies ar visiškai panaikinančiame Apeliacinės tarybos ar Didžiosios tarybos sprendimą, numatoma, kad Apeliacinės tarybos turi dar kartą peržiūrėti bylą, dėl kurios buvo priimtas sprendimas, Prezidiumas sprendžia, ar bylą perduoti sprendimą priėmusiai tarybai arba kitai tarybai, ar Didžiajai tarybai.

2. Kai byla perduodama kitai tarybai, į jos sudėtį negali įeiti joks narys, dalyvavęs priimant apskųstą sprendimą. Ši nuostata netaikoma, kai byla perduodama Didžiajai tarybai.“

33 Reglamento 2017/1430 35 straipsnio 4 dalyje buvo numatyta:

„Jeigu byloje priimtas Apeliacinės tarybos sprendimas panaikintas arba pakeistas galutiniu Bendrojo Teismo arba – atitinkamais atvejais – Teisingumo Teismo sprendimu, Apeliacinių tarybų pirmininkas, pagal Reglamento <…> Nr. 207/2009 65 straipsnio 6 dalį siekdamas užtikrinti, kad tas sprendimas būtų vykdomas, pagal šio straipsnio 1 dalį iš naujo priskiria bylą vienai iš Apeliacinių tarybų, kurioje nėra panaikintą sprendimą priėmusių narių, nebent byla perduodama išplėstinei Apeliacinei tarybai <…> arba panaikintą sprendimą buvo priėmusi Didžioji taryba.“

34 Taigi pagal iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 216/96 1d straipsnio 1 dalį sprendimas priskirti bylą apeliacinei tarybai, priimtas priėmus sprendimą dėl panaikinimo, priklausė Apeliacinių tarybų prezidiumo kompetencijai, nors pagal Deleguotojo reglamento 2017/1430 35 straipsnio 4 dalį šis sprendimas priklausė apeliacinių tarybų pirmininko kompetencijai. Vadinasi, darytina išvada, kad nagrinėjamu atveju sprendimą priskirti bylą Antrajai apeliacinei tarybai po to, kai buvo priimtas 2017 m. rugsėjo 21 d. Sprendimas *BASIC* (T-609/15, EU:T:2017:640), priėmė nekompetentinga institucija, šiuo atveju – apeliacinių tarybų pirmininkas.

35 EUIPO neginčija šios išvados ir teigia, kad nors nagrinėjama byla buvo priskirta remiantis Deleguotojo reglamento 2017/1430 35 straipsnio 4 dalimi, praktiškai toks priskyrimas atitiko iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 216/96 1d straipsnyje nustatytus reikalavimus. EUIPO teigimu, galima manyti, kad nagrinėjamu atveju Prezidiumas išnagrinėjo ir patvirtino bylos priskyrimą Antrajai apeliacinei tarybai, nes per savo 2018 m. balandžio 23 d. posėdį jis nepareiškė prieštaravimo dėl tokio priskyrimo, nurodyto ataskaitoje, kuri pagal nuo 2017 m. spalio 1 d. taikomą apeliacinių tarybų pirmininko sprendimą yra jo patvirtinama ir pateikiama Prezidiumui, kad šis būtų informuotas apie per tam tikrą laikotarpį panaikintus sprendimus ir galėtų pateikti savo pastabas dėl bylų priskyrimo.

36 Šie teiginiai turi būti atmesti. Vien tai, kad Prezidiumui buvo pranešta apie kompetencijos neturinčios institucijos, t. y. kitos institucijos nei jis, priimtą sprendimą dėl priskyrimo ir kad jis nepareiškė prieštaravimų dėl šio sprendimo, nereiškia, kad jis turi būti laikomas šio sprendimo autoriumi ir kad šio sprendimo 34 punkte konstatuotas neteisėtumas buvo ištaisytas. Šiomis aplinkybėmis reikia pažymėti, kad EUIPO nenurodė teisės aktų nuostatos, kuria remiantis būtų galima daryti priešingą išvadą.

37 Taip pat reikia atmesti EUIPO argumentą, kurį per posėdį palaikė įstojusi į bylą šalis, kad rezultatas būtų buvęs toks pats, jei šioje byloje būtų buvęs taikomas iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 216/96 1d straipsnis, t. y. kad byla taip pat būtų buvusi paskirta apeliacinei tarybai nagrinėti iš naujo, ir kuriuo remdamasi ieškovė nepaaiškino, kodėl Deleguotojo reglamento 2017/1430 35 straipsnio 4 dalies, o ne minėtos nuostatos taikymas jai būtų padaręs kokią nors žalą.

38 Iš jurisprudencijos matyti, kad dėl procedūros pažeidimo visas sprendimas ar jo dalis panaikinama tik tada, jei yra nustatyta, kad nesant šio pažeidimo ginčijamo sprendimo turinys būtų buvęs kitoks (žr. 2018 m. vasario 1 d. Sprendimo *Philip Morris Brands / EUIPO – Explosal (Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel)*, T-105/16, EU:T:2018:51,78 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

39 Vis dėlto nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad EUIPO argumentas, susijęs su iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 216/96 1d straipsnio pažeidimo poveikiu ginčijamo sprendimo turiniui, yra visiškai spekuliatyvus. Tiesa, Prezidiumas pagal šią nuostatą būtų bylą priskyręs apeliacinei tarybai, kad ši galėtų iš naujo priimti sprendimą. Taip pat tiesa, kad jis būtų galėjęs pasirinkti Antrąją apeliacinę tarybą. Vis dėlto jis taip pat galėjo priskirti bylą kitai apeliacinei tarybai, įskaitant tą, kuri priėmė sprendimą – tą, kurį vėliau Bendrasis Teismas panaikino; pastaruoju atveju, kitaip nei remiantis Deleguotojo reglamento 2017/1430 35 straipsnio 4 dalimi, jis nebūtų privalėjęs apeliacinės tarybos sudaryti taip, kad į ją nebūtų įtraukti nariai, dalyvavę priimant tokį sprendimą. Atsižvelgiant į tai, kad apeliacinės tarybos pasirinkimas ir sudėtis yra prieš priimant sprendimą esantis etapas, kuris daro lemiamą įtaką šio sprendimo turiniui, negalima nei teigti, nei paneigti, kad, perdavus bylą kitai

apeliacinei tarybai, jos priimtas sprendimas būtų kitoks (šiuo klausimu žr. 2013 m. liepos 3 d. Sprendimo *Cytochroma Development / VRDT – Teva Pharmaceutical Industries (ALPHAREN)*, T-106/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:340, 31 punktą).

40 Galiausiai EUIPO nesėkmingai remiasi tuo, kad ieškovė Antrojoje apeliacinėje taryboje nekėlė klausimo dėl remiantis klaidingu teisiniu pagrindu atlikto bylos priskyrimo, nors 2018 m. sausio 24 d. Apeliacinių tarybų kanceliarijos raštu, t. y. likus beveik septyniems mėnesiams iki ginčijamo sprendimo priėmimo, jai buvo pranešta, kad ši byla buvo perduota minėtai apeliacinei tarybai, remiantis Deleguotojo reglamento 2017/1430 35 straipsnio 4 dalimi. Iš tiesų šis laiškas buvo tik informacinis laiškas, kuriame nebuvo jokio kvietimo pateikti pastabas.

41 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad reikia pritarti pagrindinio ieškinio pirmojo pagrindo pirmai daliai ir panaikinti visą ginčijamą sprendimą, nesant reikalo nagrinėti šio pagrindo antros dalies ir ieškinio antrojo pagrindo. Kadangi dėl šio panaikinimo priešpriešinis ieškinys, kuriuo siekiama iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą, netenka prasmės, nebereikia dėl jo priimti sprendimo.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

42 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Be to, pagal Procedūros reglamento 137 straipsnį, jeigu nėra pagrindo priimti sprendimo, Bendrasis Teismas bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia savo nuožiūra.

43 Šiuo atveju dėl pagrindinio ieškinio pažymėtina: kadangi EUIPO ir įstojusi į bylą šalis pralaimėjo bylą, jos turi padengti savo ir ieškovės patirtas bylinėjimosi išlaidas pagal šios pateiktus reikalavimus. Taigi EUIPO ir įstojusi į bylą šalis padengia po pusę ieškovės patirtų bylinėjimosi išlaidų.

44 Dėl priešpriešinio ieškinio pažymėtina: atsižvelgiant į tai, kad pagrindinio ieškinio pagrįstumas lemia šio ieškinio dalyko nebuvimą, EUIPO ir įstojusi į bylą šalis taip pat turi padengti savo bylinėjimosi išlaidas ir po pusę ieškovės bylinėjimosi išlaidų.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2018 m. rugpjūčio 22 d. Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybos (EUIPO) antrosios apeliacinės tarybos sprendimą (byla R 178/2018-2).**

2. **Nereikia priimti sprendimo dėl priešpriešinio ieškinio.**

3. ***EUIPO* ir *Basic AG Lebensmittelhandel* padengia savo ir po pusę *Repsol, SA* patirtų bylinėjimosi išlaidų.**

Collins Kreuschitz De Baere

Paskelbta 2020 m. gruodžio 9 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.